

Ocre pols

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Hi ha una estampa al fons de l'habitació que en 40 anys la padrina Mercè no ha mogut de lloc. La pols s'acumula damunt les traces de pintura a l'oli que dibuixen una alsina vella al mig d'un camp daurat. El dormitori de la pubilla de Cal Rigol s'ha quedat aturat en el temps amb l'olor de la història enganxada a les parets, als llençols i a la fusta dels pocs mobles que poblen la cambra.

—Nena, posa'm mirant al quadre, si us plau — demana amb una veu fina i enrogallada a la Rocío, que es passa el dia amb ella, assistint-la.

—Ara mateix, senyora! — i la dona de pell bruna l'aixeca amb aquella traça que tan sols té ella i la col·loca al balancí que sempre mira a la paret del fons de l'habitació. La Rocío mou una cadira amb cul de vímet i la col·loca al costat del balancí, s'hi acomoda i allarga la mà fins la falda de la Mercè.

—Un dia hi podríem anar, el meu últim gran viatge.

—Anar a on senyora Mercè?

—A seure sota l'ombra de l'alsina — pronuncia la padrina, mentre tanca els ulls.

El vell arbre està a les afores del poble on encara hi ha una façana on hi pengen les lletres que una rere l'altra formen el nom de Cal Rigol. La casa està esquinçada per dins, va caure el sostre l'hivern passat, després de 40 anys d'abandó.

L'alsina dóna l'esquena a les parets d'immensitat calcària que esguarden la vintena de cases desdentegades que s'enreden amb la vegetació borda i la pols. Sota el vell arbre hi reposa un banc que ningú es pregunta qui va portar fins allà. Les tardes de vent s'escolta el vinclar de les branques al gronxar-se davant del camps secs i erms que anys ençà algú es va oblidar de seguir menant.

La Mercè obre els ulls i veu les espigues dansar, daurades sota un sol de plom. Ella és escorça d'aquell arbre que té la fortalesa de quedar-se a on ja no hi ha ningú.

Ivet Eroles